



sen jälkeen karjalaisten kokoukseen osallistuneita rahvasta. Vasemmalla — kokousväkeä Borås'issa ja oikealla Göteborg'issa.

Terveisiä Ruotsin karjalaisilta

Pagisutammo B. Karppeleaa.

emme parissa viimeisessä numerossa o-
ksista on huomattu, vieraili Ruot-
ehinen lähetystö, joka useammalla paikka-
jesti ortodoksisen jumalanpalveluksen sekä
sissa kokoukset. Mukana tällä matkalla
i N. Karjomaa, nuoriso-ohjaaja V. Laakso
ohtaja B. Karppeleaa.

se on kääntynyt B. Karppeleaa puoleen ja
mutamia matkaa koskevia kysymyksiä voi-
kertoa Suomessa oleville sukulaisille heimo-
tämähetken vaiheista Ruotsissa.

ko paikkakunnalla kaikkiaan vierailitte?

kuun: Matka oli karjalaista heimomieltä läm-
ja mielenkiintoinen. Korvissa vieläkin kaikua-
mat kutsut: »Tule meille syömään, juomaan,
— kun emme

Oliko paljon väkeä tilaisuuksissa?

Arvelen, että järjestämissämme tilaisuuksissa ja ko-
deissa tapasimme noin 200 karjalaista. Tämä on suuri
luku kun kaikkiaan ortodoksia karjalaisia Ruotsissa
lienee 2000 henkeä hajaantuneina laajalle alueelle.
Koska kaikki jumalanpalveluspaikat — paitsi Skövde-
— oli varannut eestiläisen veljeskirkkomme intomieh-
nen heimopappi, pastori Martin Juhkam, oli tilaisuuksis-
sissa myös eestiläisiä ortodokseja, Tukholmassa, Es-
kilstunassa ja Norrköpingissä melkein yksinomaan ees-
tiläisiä.

Tukholmassa juhlallisen vigilian ja liturgian toimitti
Eestin piispa Jüri Välbe ja häntä avustivat pastori
Karjomaa, Juhkam ja Nael (= naula), hupodiakoni
G. Nelskylä, Juku, kanttori Laakso esilukijana ja mai-
nio, diakoni Suursööt'in johtama kuoro. Heimokielis-
— suomi ja eesti — soivat sulavasti rinnakkain. Kuoro
— lausuttiin omalla äidinkielellä. Kuoro

jeffin perheen ystävien
nen Paavo Gerasimoff tuli tapaamaan meitä
taujan aikana omalla autollaan. Hän rakentanut
ja olisi halunnut sinne meitäkin. Ohjelmaa
Borås'issa koimme suurimmat karjalais-
me. Carolin seurakunnan edessä meitä odotti
vastaanottajajoukko etunenässä tunkka-
Kivinen. Carolin seurakunnan pieni väestö
täyttyi hartaasta rahvaasta. Keski-ikäisiä
torstaina 50 henkeä. Yritin panna nimiä
(Rukajärvi), Davidov (Pääzhi—Pyhäjärvi),
(Vieljärvi), Tervo (Vuoninen), Remu (Vuoninen),
Vaitinen (Mäntyselkä—Hokanmäki), Oksanen
järvi), Jehkimäinen (Kiestinki), Simonsen
—Koikari), Jeulonen (Porajärvi), Hokkanen
selkä—Hokanmäki), Hokkanen (Suojärvi)
(Suojärvi).

— Ethän sie poikani vie meitä Venäjälle
vuotias emäntä Remu. Vakuutin, että
Jumalanpalvelukset täällä — kuten
— toimitti past. Karjomaa, heimopapa-

min avustamana.

Borås'issa jumalanpalveluksen
kokous oli sekin mielenpainuva
nulla oli kunnia luovuttaa Juhon Kir-
muistoristi ja vastaava kunniakirja
karjalaisseurain, heimo- tai viime-
osallistuneen silmäkuoppaan kohos-
karpalo. Lauloimme yhdessä »Jo
Karjomaa toi kirkkomme terveiset ja
tarkoituksesta. Laakso puhui ONL-
ta. Itse pääasiasta — suomenkielisen
lunhoidon aloittamisesta — oltiin
Paikalliseen tulevan ortodoksisen
kuntaan valittiin kuusi henkeä:
Hokkanen, Pekka Simonsen, Jekka
dov ja Ville Varpa. Toimikunnan
pitää yhteyttä tulevaan heimopapa-
Juhkam'iin, avustaa häntä ja
seurakunnan asioista.

Päätettiin toimikunnan huolek-
sen karjalaisen heimojuhlan jär-
helluntaina 24—25. 5. 1958.
vansa apua Suomesta sekä heimo-
kunnalta. Kävi ilmi, että heimo-
»Kalevan Kansa»-nimisen
»Aitien

Terveisiä Ruotsin karjalaisilta

Pagisutammo Boris Karppeleaa

Ruotsissa vieraili kesällä 1957 kol-
mihenkinen lähetystö, johon kuuluivat
pastori N. Karjomaa, nuoriso-ohjaaja
V. Laakso ja toimitusjohtaja B. Karpe-
leaa. Lehtemme on kääntynyt Karppeleaa
puoleen ja esittänyt muutamia matkaa
koskevia kysymyksiä voidaksemme ker-
toa Suomessa oleville sukulaisille heimo-
laistemme tämän hetken vaiheista Ruot-
sissa.

Monellako paikkakunnalla vierailitte?

Kävimme Tukholmassa, Eskilstunassa,

Skövdeissä, Norrköpingissä, Boråsissa ja
Göteborgissa. Karjomaa ja Laakso kävi-
vät lisäksi Västeråsissa. Aika kierros.

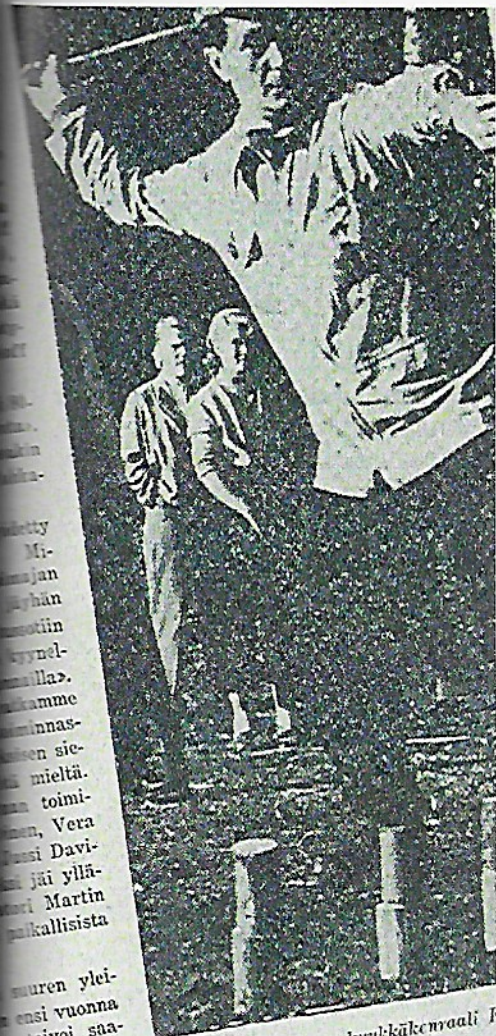
**Oliko paljon väkeä tilaisuuksis-
sa?**

Arvelen, että järjestämissämme tilai-
suuksissa ja kodeissa tapasimme noin
200 karjalaista. Tämä on suuri luku, kun
kaikkiaan ortodoksia karjalaisia Ruot-
sissa lienee 2 000 henkeä hajaantuneina
laajalle alueelle.

Tukholmassa juhlallisen vigilian toi-
mitti eestin piispa Jüri Välbe ja häntä,

avustivat pastori Karjomaa, Juhkam ja
Nael. Kuoro lauloi eestiksi, mutta esitti
eräitä paloja myös suomeksi. Niilo Kar-
jomaa saarnasi suomeksi.

Jumalanpalveluksen jälkeen tapasin
Anna Kontkasen, joka pyysi välittämään
terveisii etenkkin kaikille Mauroille.
Kuulin, että Helmi Stykin oli kovasti pa-
hoillaan, kun ei saanut tietoa tilaisuuksis-
sistamme. Tukholman mieluisiin muis-
toihin kuuluu käynti piispa Jürin Völben
kodissa ja neuvottelu matkamme aiheis-
ta sekä yhteinen ruokailumme Juhkamin
vieraanvaraisessa »karjalaispappilassa».



Kotoinen kuva kymkkäkevaali I

...Mi-
...jän
...pähän
...sottiin
...rynnel-
...malla.
...amme
...minnas-
...sen sie-
...mieltä.
...toimi-
...nan, Vera
...ssi Davi-
...jää yllä-
...ari Martin
...kallisista

...uren yle-
...ensi vuonna
...toivoi saa-
...että kirkko-
...me on Bo-
...joka on jär-
...Seuran tar-
...brohun, mutta
...hän

...väkeä, suureksi osaksi eestiläisiä. S
...ommän. Hetkessä syntyi suori
...hainen, Marina

aisilta

Eskilstunassa tapasimme Maria Kaartisen, joka on kotoisin Aunuksen Tatsalasta ja miehensä Petterin (Uukuniemeltä). Heimoveljet Boitsenko ja A. Toivla olivat inkeriläisiä. Norrköpingissä tapasimme vahtimestari Aarne Wikströmin, joka oli käänntynyt ortodoksisuuteen Pietarsaareissa.

Skövdessä olimme kyläläiseni Aleksander Jeremejeffin perheen ystävällisessä hoidossa. Munjärveläinen Paavo Gerasimoff tuli tapaamaan meitä ruokatauon aikana omalla autollaan. Hän rakentaa taloa ja olisi halunnut sinne mei-

täkin. Ohjelma ei sallinut.

Boråsissa koimme suurimmat karjalaisyllätyksemme. Carolin seurakunnan edessä meitä odotti juhlava vastaanottojoukko etunenässä tunkualainen Oskari Kivinen. Carolin seurakunnan pieni viihtyisä kirkko täyttyi hartaasta rahvaasta

Yritin panna nimiä muistiin. Varpa (Rukajärvi), Davidov (Prääzä-Pyhäjärvi), Kiriloff (Vieljärvi), Tervo (Vuonninen), Remsu (Vuokkiniemi), Vaitinen (Mäntyselkä-Hokanmäki), Otkala (Rukajärvi), Jehkimäinen (Kiestinki), Simonen (Mäntyselkä-Koikari), Jeulonen (Porajärvi), Hokkanen (Mäntyselkä-Hokanmäki), Hokkanen (Suojärvi), Mensakoff (Suojärvi).

- Ethän sie poikani vie meitä Venäjälle, kysyi 80-vuotias emäntä Remsu. Vaikutin, että ei pie varata.

Boråsissa jumalanpalveluksen jälkeen pidetty kokous oli sekin mieliinpainuva tilaisuus. Minulla oli kunnia luovuttaa Juho Kiriloffille Päämajan muistoristi ja vastaava kunniakirja. Monen jäyhän karjalaisoturin, heimo- tai viimeisiin puolustussotiin osallistuneen silmäkuoppaan kohosi väkisinkin kyynelkarpalo. Lauloimme yhdessä "Jo Karjalan kunnailta".

Karjomaa toi kirkkomme terveiset ja selosti matkamme tarkoitusta. Paikalliseen tulevaan ortodoksisen seurakunnan toimikuntaan valittiin kuusi henkeä: Oskari Kivinen, Vera Hokkanen, Pekka Simonen, Jekki Vaitinen, Jussi Davidov ja Ville Varpa. Toimikunnan tehtäväksi jäi ylläpitää yhteyttä tulevaan heimopapiin, pastori Martin Juhkamiin.

Päätettiin antaa toimikunnan huoleksi suuren yleisen karjalaisen heimojuhlan järjestäminen ensi vuonna 24.-25.5. 1958. Toimikunta toivoi saavansa apua Suomesta sekä heimokunnalta että kirkkokunnalta. Kävi ilmi, että heimolaisillamme on Boråsissa Kalevan kansa-niminen seura, joka on järjestänyt Kalevalan ja äitienpäiväjuhlia. Seuran tarmokas Sanni Jyrinoja on muuttanut Örebrohun, mutta uskon, että Pekka Simonen ja muut täyttävät aukkonsa karjalaisrintamassa. Vierailimme monissa perheissä.

Göteborgissa, oikeammin Mölndalissa, meidät vastaanotti vanha karjalaisveteraani Pekka Pitkäniemi. Rinnassa hänellä oli Karjalan karhuvaakuna ja paidan alla ortodoksinen risti. "Näitä en ota pois enkä luovuta", olivat Pekan sanat.

Lauantaijumalanpalvelukseemme, jonka kirkko-osoitekin oli epäselvä, tuli vähän väkeä. Sunnuntaina oli vähän enemmän. Hetkessä syntyi suomenkielinen kirkkokuoro: Maija Rahikainen, Marina Pitkäniemi, Raija Huotarinen ja cestiläinen rovasti Nikolai Raag sekä neiti Linda.

Göteborgissakin pidettiin karjalaiskokous, jossa päätettiin tulevan seurakunnan aluksi perustaa toimikunta, johon valittiin: Leo Huotarinen, Pekka Pitkäniemi, Maikki Andriainen, Raija Huotarinen, Marina Pitkäniemi ja Trofim Jehtonen. Muista tapaamistamme karjalaisista jäivät vielä mieleen nimet, Viljakainen, Jerojeff (Mäntyselkä-Hokanmäki), Montonen (Munjärvi-Martniemi). Porajärven JEuhtosilla on oma komea talo, pojalla cestiläinen miniä, samoin Leo Huotariella on talo kuin linna.

Minun kohdallani matka loppuikin Göteborgiin. Panin merkille, että myös urheilun alalla karjalaiset yrittävät. M.S.K. eli Mölndalin Suomiseurojen jalkapalloseura voitti sisäisen mestaruuden vuonna 1956. Heimolaisemme Olavi Rahikainen pelasi oikeana tukimichenä ja Pentti Pitkäniemi oikeana välihyökkääjänä.

Vieläkö nuorempi polvi jaksaa seurata isäin uskoa ja puhuvatko nuoremmat suomea?

Tapasimme lapsia, jotka puhuivat hyvää suomea, mutta myös sellaisia, jotka osasivat vain ruotsia. Tässä ilmenee pihan ja koulun vaikutus. Eräs karjalainen äiti pyysi ortodoksista kristikouluopetusta ruotsin kielellä. Syy on selvä. Monia karjalaisnuoria on jo kansalaisuuden velvoituksella joutunut Ruotsin armeijaan.

Kirjailija Anttoni Miihkailin poika, Trofin JEuhtosen poika ja heimoveli Pekka Vakava olivat juuri turvaamassa Pohjolan koskemattomuutta. Pekka on kotoisin Neuvosto-Karjalasta ja hänellä onkin takanaan kova sotakokemus: täysin palvelut neuvostosotilas, Suomen armeijan alikersantti ja jatkosodan kovia kokenut rintamajermu parasta laatua.

Juttu on julkaistu ensimmäisen kerran

Karjalan Heimon numerossa 7-8 vuonna 1957.

Tässä sitä on lyhennetty hiukan.